

РЕШЕНИЕ

№ 913

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10635** по описа за **2022** година докладвано от съдия Силвия Мичева-Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда чл.208 – чл.228 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ – [населено място], ул. Св. Г. С., № 3, чрез главния юрисконсулт А. С., срещу Решение от 03.10.2022 г., постановено по НАХД № 3586/2021 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № НП-8/02.02.2021 г., издадено от изпълнителния директор на ИАМН – [населено място], с което на „Многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация – Сердика“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 500,00 лв. /петстотин лева/ за извършено административно нарушение по чл.86, ал.1, т.1, вр. чл.81, ал.2, т.4 от Закона за здравето.

Касаторът моли да бъде отменен обжалвания акт и да бъде потвърдено наказателното постановление, като сочи, че при издаването на последното не са извършени нарушения на процесуалните правила и материалният закон е приложен правилно.

В съдебно заседание касаторът се представлява от ю.к. Д. И., който поддържа жалбата и направените с нея искания. Предявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – „Многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация – Сердика“ ЕООД – [населено място], редовно призован, се

представлява от адв. Г. Д.. Оспорва жалбата. Моли съда да остави в сила съдебното решение на Софийски районен съд и да му присъди направените по делото разноски.

С. градска прокуратура, чрез прокурор Милен Ютеров, счита жалбата за основателна и предлага на съда да отмени решението на Софийски районен съд.

Административен съд София-град, в настоящия състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и изложените от тях съображения, обсъди събраните по делото доказателства и провери служебно валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение със закона, при съобразяване обхвата на съдебен контрол съгласно чл.218 от АПК и чл.220 от АПК, намери следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, от лице по чл.210, ал.1 от АПК, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. С оглед на това тя е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С Наказателно постановление /НП/ № НП-8/02.02.2021 г. изпълнителният директор на ИАМН – [населено място], на основание чл.53 от ЗАНН, във връзка с чл.233а от Закона за здравето, на „Многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация – Сердика“ ЕООД е наложена имуществена санкция от 500,00 лв. /петстотин лева/ за извършено административно нарушение по чл.86, ал.1, т.1, вр. чл.81, ал.2, т.4 от Закона за здравето.

Административнонаказващият орган е приел, че „МБПЛР – Сердика“ ЕООД е изискало и получило по фактура № 5849/26.08.2020 г. от пациента Д. Д. К. сумата от 50,00 лв. за тест за COVID-19 без да е налице нормативно установено основание за изследване или причина/съображение от медицинска целесъобразност с оглед неговото здравословно състояние. По този начин лечебното заведение било нарушило чл.86, ал.1, т.1 от Закона за здравето, тъй като „Като пациент всеки има право на зачитане на гражданските, политическите, икономическите, социалните, културните и религиозните му права“, във връзка с чл.81, ал.2, т.4 от Закона за здравето „Правото на достъпна медицинска помощ се осъществява при прилагане на следните принципи: зачитане правата на пациента“.

За да достигне до този извод АНО взел предвид, че на 24.08.2020 г. в лечебното заведение е хоспитализиран Д. Д. К. с История на заболяване /ИЗ/ № 1588/2020 г. Във връзка с това същият заплатил по банков път сума за предоставените му услуги на обща стойност 80,00 лв., от които: 50,00 лв. за „Тест корона вирус“ и 30,00 лв. за транспорт. Цената на услугата „транспорт“ била разписана в утвърдения „Ценоразпис на всички предоставяни медицински и други услуги от „МБПЛР – Сердика“ ЕООД. Цената на теста за корона вирус не била включена в този ценоразпис, но със Заповед № А-16/04.05.2020 г., издадена от управителя на „МБПЛР – Сердика“ ЕООД относно режима за приемане и достъп на пациенти до болницата било постановено, че „... при невъзможност да бъде представен такъв тест, същият да се извършва от приемащия екип на МБПЛР срещу сумата от 50 лв., платени на касата“. Същевременно било установено, че пациентът Д. К. не попадал в дефиницията на „възможен случай, вероятен случай и потвърден случай“ на COVID-19, дадена в Заповед № РД-01-150/25.03.2020 г., изм. със Заповед № РД-01-245/30.04.2020 г. на министъра на здравеопазването, както и в утвърдения от управителя на ЛЗ „Алгоритъм за лабораторна диагностика на COVID-19“ за пациенти, преглеждани в приемния кабинет, лежащо болни и персонал, а също така че пациентът бил тестван за COVID-19 без да

има медицински показания за това.

При направен разбор и анализ на приложимите правни норми районният съд е извършил преценка относно спазването изискванията на ЗАНН за съставяне на АУАН и издаване на НП и е установил, че в случая липсва конкретно описание на извършеното нарушение. Констатирал е, че описаните като нарушени разпоредби на чл.86, ал.1, т.1 във връзка с чл.81, ал.2, т.4 от Закона за здравето са общи и не съдържат конкретно задължение, което не е изпълнено, или забрана, която е нарушена. Счел е, че от една страна това е довело до неяснота относно това, в какво се изразява изпълнителното деяние, с което са нарушени правата на пациентите, а от друга – до нарушаване правото на защита на наказаното лице. По тези съображения първоинстанционният съд е отменил наказателното постановление като неправилно и незаконосъобразно.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му, при надлежното му сезиране с допустима жалба, поради което е валидно и допустимо.

Същото е и правилно, а жалбата срещу него е неоснователна.

Това е така, защото настоящото производство е от административнонаказателен характер, поради което следва да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл.6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в акта лице и извършено ли е виновно. Предпоставките са абсолютни като тежестта на доказване лежи върху административнонаказващия орган.

Абсолютно задължително е и в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя и за което той е санкциониран, да бъде описано точно, прецизно и ясно и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като нарушена норма от съответния нормативен акт. Следва да съществува и правно единство между текстовото и цифровото описание на нарушението в акта и в наказателното постановление.

Съставеният акт за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление следва да отговарят на всички законоустановени правила относно формата и съдържанието им и да бъдат издадени от компетентен орган.

В конкретния случай и при преценка на всички гореизброени изисквания, настоящият съдебен състав напълно споделя изводите на първоинстанционния съд за допуснати съществени процесуални нарушения. Процесното наказателно постановление не съдържа задължителен законоустановен реквизит и в този смисъл не отговаря на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като в него липсва описание на нарушение и обстоятелства при които е извършено. Не е изпълнено и изискването за прецизно правно квалифициране на същото. Описаното в обстоятелствената част не изпълва състав на нарушение, още повече, че нито чл.86, ал.1, т.1 от ЗЗ, нито чл.81, ал.2, т.4 от с.з. съдържат правило за поведение.

Неоснователни са възраженията на касатора, че оспореният съдебен акт е постановен без да са изследвани задълбочено и в цялост приложените по делото доказателства, както и че при постановяването му е нарушен чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове. Тъкмо обратното, в хода на първоинстанционното съдебно производство са събрани писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, имащи отношение към предмета на доказване. Изводите за осъществяването, респ.

неосъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това. Изложени са аргументи във връзка с всички заявени от страните оплаквания и възражения. При провеждане на съдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Отразената в наказателното постановление фактическа обстановка е безспорно установена от събраните по делото доказателства. Същата обаче не се подсумира от състава на посочената като нарушена норма на чл.86, ал.1, т.1 във връзка с чл.81, ал.2, т.4 от Закона за здравето. В тази връзка са изложени подробни съображения от Софийски районен съд, които настоящият касационен състав на Административен съд София-град напълно споделя.

Предвид всичко изложено настоящия състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК за отмяната му. Затова на основание чл.221, ал.2 от АПК то следва да бъде оставено в сила.

Във връзка с горния извод, искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно и не следва да се уважава, но същият следва да бъде осъден да заплати направените такива от ответника по касационната жалба, които са в размер на 800,00 лв. /осемстотин лева/ и видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие № 1/20.01.2023 г. са платени изцяло и в брой при подписването на договора.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.10.2022 г., постановено по НАХД № 3586/2021 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ – [населено място], ул. Св. Г. С., № 3, ДА ЗАПЛАТИ на „Многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация – Сердика“ ЕООД направените по делото разноски в размер на 800,00 лв. /осемстотин лева/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

